

Ahoj, já jsem Elizabeth Kailová, ale říkají mi Eli. Pocházím z velmi zvláštní rodiny.

Mám sestru – jmenuje se Nella Kailová, má mamka se jmenuje Marie Kailová a můj táta se jmenuje Ben Kail.

Je rok 9 086 a já zrovna jedu v autobuse. Tenhle má 100 pater, 50 restaurací, 30 úžasných a božích bazénů a na závěr 200 krásných a pohodlných pohovek. Hned bych se na jednu natáhla, ale nemůžu, protože jedu do školy. Za chvíli budu vystupovat. Jo, když už mluvíme o té škole, tak ta naše škola je sice nejmodernější, ale je strašná, protože lítá ve vzduchu. Ve vzduchu! Když začne bouřka nebo fouká velký vítr, tak se celá škola začne třást a skoro všem žákům, teda kromě mě, začne být hodně špatně. Všichni z naší školy si pak myslí, že je zemětřesení, jeden žák z naší třídy pokaždé křičí, že je konec světa. Ale není.

Jé, už jsem u školy a čekají tam mé nejlepší kamarádky. Jedna se jmenuje Kelli Dikensová a ta druhá se jmenuje Janet Lausová. Je tam i moje nudná sestra Nella. Nella chodí do 5. třídy. S její nejlepší kamarádkou Emmou Waysovou pořád mluví o hloupostech nebo se hihňají. Já chodím do 8. třídy.

Před chvílí mi volala mamka. Zajistila, že odletíme raketou na planetu Měsíc. Už několik let tam žije babička s dědou a mají tam krásného a milého pejska jménem Bambulka. Je velmi milý, bílý a rád si se všemi hraje. Když přijedeme, tak začne radostí štěkat a skákat, že se celý Měsíc třese. To pak na nás křičí sousedi, že je to prý ruší.

Babiččini sousedé jsou mimozemšťani. Jsou hodní, ale když se jim něco nelíbí, tak jsou velmi hluční a vzteklí.

Babička s dědou bydlí v krásné čtvrti, ve velkém bílém domě se zahradou. Rádi zvou mimozemšťany a lidi ze své původní planety na kávu a vzpomínají na lidi, kteří zůstali doma.

Když jsem se dozvěděla, že se tam odstěhujeme na několik let, tak jsem přemlouvala mamku, abychom se nestěhovali, protože bych musela opustit své kamarádky a náš moderní a bláznivý dům a ještě tu létající školu. Mamka říkala, že budu chodit do úžasné mimozemské školy a že si najdeme krásný moderní mimozemský dům. Ale já jsem řekla, že mě to sice u babičky a dědy baví, ale já nebudu chodit do nějaké mimozemské školy a bydlet v nějakém mimozemském domě a vůbec se mi tam nechce.

Já nevím, jak to mám říct svým nejlepším kamarádkám. Řekla jsem Nelle, že odjíždíme a ona říká, že jí to řekla mamka a řekla mi přímo do očí, že se tam hrozně moc těší! Ale když jsem jí řekla, že bude muset opustit svou nejlepší kamarádku Emmu, tak se hned rozbředla tak, že taťka vlítnul do dveří a ptal se, co se děje. Ale my jsme mlčely a nic jsme neřekly.

Druhý den jsem řekla Kelli a Janet o našem odjezdu na planetu Měsíc a holky hned začaly brečet, protože se moc dlouho nevidíme.

Odlétáme za pár dní a čeká nás ještě hodně zařizování.

Jsem poslední den ve škole, ach jo, všichni se se mnou loučí. To se nedá vydržet, chce se mi brečet. Nella pořád dokola brečí a její kamarádka Emma a naše paní učitelka ji utěšují, ale moc jim to nejde. To ne! Už mi volá mamka, že máme jít před školu, že tam na nás čeká. Ach jo, řekla jsem Nelle, že už musíme jít. Paní učitelka už ji konečně utěšila, to je dobře.

Přijeli jsme létajícím autem k raketě a táta má pro nás dobrou zprávu. Prý se odlet odkládá. Vyskočily jsme s Nellou do vzduchu štěstím a vrátily jsme se normálně do školy. Když jsme se tam ukázaly, všichni byli štěstím bez sebe. Mamka říkala, že prý za několik týdnů přijede babička s dědou a s Bambulkou. Jsem tak šťastná!